

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

СОБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

Квітень 2007 №7 (107)

ХРИСТОС ВОСКРЕЄ!

*Воскресіння день!
Просветімся торжеством
і одні одних обнімімо,
та скажімо: Браття!
І тим, що ненавидять
нас, простімся
з Воскресінням, і так усі
заспіваймо: Христос
Воскрес із мертвих,
смертю смерть подолав
і тим, що в гробах життя
дарував!
(Стихира Пасхи)*

Нехай ті слова стануть
девізом нашого
повсякденного життя.
А Воскреслий Христос
нехай обдарує всіх
своїми обильними ласками,
даруючи нам життя вічне!

Зі святочними
побажаннями
духовенство парафії

ВОІСТИНУ ВОСКРЕЄ!

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ

ПРЕОСВЯЩЕНОГО ВЛАДИКИ ЮЛІАНА ВОРОНОВСЬКОГО, ЄПИСКОПА САМБІРСЬКО-ДРОГОБИЦЬКОГО

**МИР У ГОСПОДІ ТА МОЄ АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!
ВСЕСВІТЛІШІ ТА ВСЕЧЕСНІШІ ОТЦІ! ПРЕПОДОБНІ ЧЕНЦІ ТА ЧЕРНИЦІ!
ДОРОГІ У ХРИСТІ БРАТИ І СЕСТРИ!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!**

*«Небеса достойно нехай веселяться,
земля ж нехай радіє, нехай святкує увесь
видимий світ і невидимий, Христос бо
юскрес — радість вічна».*

(Стихира Пасхи)

Такими словами, повними оптимізму та радості, оспівуємо сьогодні в Каноні Пасхи велич нового буття, яке відкривається перед нами у світі найбільшого християнського празника — Христового Воскресіння. Сьогодні ми святкуємо «смерть умертвіння, аду зруйнування, нового вічного життя начало», тому Церква закликає всіх до радісного торжества, запрошуючи ангелів і людей, небо землю, увесь світ видимий і невидимий «єднатися нині, щоб прославити Христове Воскресіння, бо «Христос воскрес — радість вічна». Ця світлоносна подія наповнює наші душі духовним піднесенням, вселяє в серця мир та злагоду, тверджує в обітницю нашого спасіння.

З цим великоднім почуттям бажав би я сьогодні відвідати кожна оселю зі щирими побажаннями, щоб кожна християнська душа в цей справді Великий день була радісна, а кожна християнська родина мала мир у Господі, щоби всі відчули, що з Воскресінням Христовим всім нам подарована справжня свобода дітей Божих.

Отож щиро бажаю вам Пасхальної радості. Адже «цей день, що його сотворив Господь, возрадуємося і возвеселімося в нім». Перші слова Воскреслого Христа до жінок-мироносиць були: «Радуйтеся!» Звята Церква ось уже впродовж тисячоліть несе людству, всій Вселенній цю невечірню, неземну радість, і щороку світло пасхальне світло осяює весь світ «видимий і невидимий» передчуттям вічної Божественної радості, що «те, чого ко не бачило і вухо не чуло, що на думку юдині не спало, те наготував Бог тим, до його люблять». І саме це повинно стати джерелом та причиною нашої щоденної радості: радості у молодості, радості у мудрій та чистій старості, радості у любовному сімейному житті і житті богосвяченому, радості у молитві та прощенні, радості від зустрічі з людьми, радості від того, що ми віруємо. Несімо у світ справжню пасхальну радість, ту радість, яку заповідав своїм послідовникам Воскреслий Господь наш Ісус Христос, радість, яка є джерелом духовного піднесення, яка пронизувала всі дії і проповіді святих апостолів, святих мучеників і всіх справжніх послідовників Христових.

Бажаю також вам сьогодні справжнього миру у Господі. «Мир вам», — вітає воскреслий Спаситель своїх учнів. Тим величним миром та спокоєм немовби

дихає сьогодні вся атмосфера великого ранку. «В мирі Господу помолімся», — часто чуємо у літургійному прошенні, розуміючи, що тільки в поставі глибокого умиротворення та душевного спокою наше серце відкрите на повноту миру Воскресіння Христового. Тому щиро зичу усім, щоби перед викликом всіляких розчарувань, страхів та життєвих труднощів давали

наснагу чудові слова блаженної пам'яті Святійшого Отця Івана Павла II: «Не бійтеся! Не бійтеся відчинити двері своїх сердець назустріч Христові!» Воскреслий Христос наповнює своїм миром не тільки апостолів та мироносиць, котрим являється після свого Воскресіння, Він і сьогодні стоїть при дверях наших сердець, щоб наповнити всіх мирною перемогою Воскресіння.

Великий день Воскресіння Христового — це не тільки свято радості й миру, але також торжество свободи та визволення. Ми пригадуємо собі старозавітню пасху — перехід Народу Божого із землі рабства в землю свободи. Перед нами постать Мойсея — провідника народу через Червоне море, а тоді — через пустелю. Проте справжню Пасху святкуємо ми у Воскресінні Христовому, адже «смерть подолана і ворота Аду сокрушені». Славне Христове Воскресіння — перехід через смерть до вічного життя — стало реальністю оновленого в Христі людства. І великодні вітання, лунаючи у світі, несуть не тільки надію, але й певність вічного життя, поверненого нам Воскреслим Спасителем. Тому щиро бажаю всім у ці дні гідно прийняти та цінити дар свободи,

подарований нам у Христовому Воскресінні. Пам'ятаймо про те, що в момент нашого хрещення ми також померли для гріха, щоб разом з Христом воскреснути до життя вічного, до життя чистого та святого.

Цього року наша Церква з особливою увагою звертається до молоді і закликає вас, дорогі юнаки і дівчата: не бійтеся наповнювати життя пасхальною радістю! Хай сяють нею ваші очі, поведінка та весь спосіб життя! Можливо, не всі відразу готові до радості у Христі, бо не якась миттєва піднесення, а тільки християнська, пасхальна радість є справжньою. Вона здатна перемогти зневіру й знеохочення. Ви, дорогі мої, — надія нашої Церкви і народу у ХХІ столітті, тому прохаю вас: виправдайте її!

Дорогі в Христі брати і сестри! Святкуючи Пасху Христову, занесімо радість Христового Воскресіння нашим близьким та знайомим в Україні і поза її межами, несімо надію у серця тих, хто сьогодні з різних причин сумує, розчарований, знедолений, хворий і похилий віком. Бо «воскресіння день», тож просвітімося торжеством і друг друга обіймим. І скажімо, браття, і тим, що ненавидять нас, простім усе з Воскресінням...»

А благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога і Отця, і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами!

Христос Воскрес!

— Воїстину Воскрес!

+Юліан (Воронівський),
Єпископ

Самбірсько-Дрогобицький,
Дано у Дрогобичі при

Катедральному

Соборі Пресвятої Трійці

25 березня 2007 року Божого.

Великоднє привітання

**Блаженнішого Любомира, Верховного Архієпископа Києво-Галицького
Української Греко-Католицької Церкви,
Преосвященним Владикам, Всесвітлішому, Всечеснішому духовенству,
Преподобному монашеству, Дорогим мирянам УГКЦ
та всім, хто незалежно від конфесійної приналежності з відкритим серцем,
бажаючи добра всім своїм ближнім, святкує цей величний Празник**

Дорогі у Христі, Христос Воскрес!
Наприкінці цього листа написано:
«Дано в Києві, при Патріаршому соборі
Воскресіння Христового». Дано в Києві,
але дано всім вам, де б ви не були: на
рідних українських землях, на поселеннях,
на місцях тимчасового побуту. Всіх вас,
де б ви не перебували, сердечно вітаю!

Я згадав про храм, який споруджуємо
на березі могутнього Дніпра, для того
щоб підкреслити, що незалежно від місця
на земній кулі, де ми в ці дні святкуємо
Воскресіння Христове, ми всі, що звернені
обличчям до Патріаршого собору в Києві,
— об'єднані. Наш храм — це не звичайна
кам'яна споруда, це символ нашої єдності.
Ми відчуваємо, що маємо щось спільне,
що нас єднає одне з одним та з Господом
Богом. На підставі ж такої єдності
хочемо, відчуваємо потребу об'єднання
далеко ширшого і глибокого, на яке
сьогодні ми можемо тільки сподіватися і
яке своїми молитвами й зусиллями хочемо
приблизити.

Патріарший собор Христового Воскресіння
нагадує нам важливий, ключовий
момент в історії людства — Воскресіння
Господа нашого Ісуса Христа, перемогу
добра над злом. Уявімо собі тепер, що ми

не тільки звернені обличчям до цього
храму, але й дивимось також від храму.
Стоїмо немовби плечима до нього, ідучи
у світ, натхненні думкою, переконанням,
святою вірою в Христове Воскресіння. Ми
почуваємо себе посланцями, які мають
нести у світ Добру Вістку про Воскресіння,

які живуть, не тільки шукаючи спасіння
добра для себе, але як ті, кому доручені
ділитися з усіма тою доброю новиною, що
Христос воскрес.

Будьмо свідомі цього нашого завдання.
Воно може бути реалізоване по-різному,
залежно від обставин, у яких перебуваємо.
Але зміст його однаковий: «Христос
воскрес!». Бог є єдиним джерелом
лом правди, який може всюди на земній
кулі дати нам відповідь на пекучі питання:
щоденного життя, силу і відвагу робити
те, що добре для нас і наших ближніх,
хт б вони не були. Христове Воскресіння —
це запевнення присутності Божої сили і
нас, що здатна допомагати нам творити
добро.

Вітаючи вас у цей святковий день
Христового Воскресіння, з цілого серця
бажася щоб у приналежності до храму на
березі Дніпра ви знайшли для себе силу й
розв'язання життєвих потреб. А водночас —
мужність бути носіями Христової правди

Христос воскрес!

+ Любомир

Дано в Києві

при Патріаршому соборі

Воскресіння Христового

20 березня 2007 року Божого

Патріарший собор Воскресіння Христового у Києві має стати паломницьким центром

Про це в одному з нещодавніх інтерв'ю
Блаженніший Любомир, Верховний Архієпископ
Києво-Галицький, сказав таке:
«Патріарший собор задуманий не як одна
з парафіяльних церков столиці, хоч, без
сумніву, до нього приходитиме щонадлі
певна кількість наших людей, які живуть у
місті (їх уже багато!), але більше прийматиме
він тих, хто приїжджає до Києва. Саме ім'я
«собор» означає, що це місце паломництва
для всіх охочих. Ми будемо старатися
зорганізувати ці паломництва, щоб,
перебуваючи в Києві, люди могли відбутися
тут Божественну Літургію, або приїздили,
як до Зарваниці, зі своїми владиками,
священниками і, звичайно, щоб приїздили
люди з-за кордону».

Важливість будівництва цього храму,
за словами Глави УГКЦ, полягає в тому,
що «ми всі стоїмо до нього обличчям». «По
всьому світу, де є наші люди, збирають
пожертви на його спорудження. Бо люди

розуміють, що осідок Глави нашої Церкви
вже в Києві, і там мусить бути для нього
Патріарший собор і, відповідно, резиденція.
До того ж храм — це єдина велика
церква на лівому березі Дніпра, бо решта
розташовані в центральній частині Києва.
Так що і через 50 років і більше наш храм
не буде зайвим», — наголосив Блаженніший
Любомир.

Відповідаючи на запитання про те, хт
відвідує собор, Глава УГКЦ, зокрема
сказав, що, крім вірних нашої Церкви
сюди все більше приходять наших сусідів
людей, що живуть поряд. «Вони бачать
що наша Церква відрізняється від інших:
тим, що тут ніколи не почуєте слова проти
когось. Ми звертаємо особливу увагу на
те, щоб нікому нічого не закидати і ніком
не робити прикростей», — пояснив Пред
стоятель УГКЦ.

www.ugkc.org.ua

100-ЛІТТЯ МИТРОПОЛИТА ВОЛОДИМИРА СТЕРНЮКА

(Продовження. Поч. у попередніх номерах)

Схвалено пропозицію до товариства Меморіал” розпочати судову справу по реабілітації та легалізації УГКЦ як інституції, так і її окремих ієрархів, що були ірештовані в квітні 1945 р., а згодом іпресовані. Відзначалось також неусанне старання українських греко-католиків перед Римським архиєресом щодо івершення Українського Патріархату в ікладі Вселенської Церкви, а також ірискорення процесу беатифікації Митроіюлита Шептицького.

За домовленістю між Московським Патріархом і Римською Католицькою Цервою в січні 1990 р. була утворена спільна отирьохстороння православна-католицька комісія для нормалізації відносин між Православною і Греко-Католицькою церквами на західноукраїнських землях. архиєпископ Володимир Стернюк увійшов до цієї комісії як представник УГКЦ.

Представники Ватикану і Московської Патріархії на зустрічі з представниками іряду УРСР в Києві відзначили, що іідповідно домовленості, досягнутої А.С.Горбачовим і Папою Римським Іваном Іавлом II, церковне становище в західних іблациях України повинно бути врегульоване представниками обох церков. Тільки іісля цього органи влади реєструватимуть громади греко-католиків.

Пристаючи до роботи у Львові, комісія закликала кожну із сторін утримуватися іід дій, які могли б ускладнити міжрелігійну ситуацію, особливо від насильницьких. Іа першому етапі своєї роботи комісія ірийняла рішення щодо розподілу храмів між православними і греко-католиками в іяді міст. В той же час, незважаючи на аклик комісії, уповноваженим представникам доводилося працювати в умовах іітингової обстановки, маніфестацій з іюку конфліктуєчих віруючих, їх ультимативів і погроз. В останній день роботи комісії народний депутат УРСР Ірина Іалінець зробила заяву для преси, іініціюючи роботу комісії незаконною тому, іі вона “керується головним чином іказівками з Москви, покiрна волі Московського патріархату”. А головне, комісія не іегалізувала Греко-Католицьку Церкву. Ізгодом представник РАТАУ пояснив, що іро легалізацію УГКЦ не може бути мови, іі вона допускає, мовляв, самовільне ахоплення церков.

Невдоволення результатами переговорів висловив і тодішній голова Комітету ахисту УГКЦ Іван Гель: “Ми невдоволені іе тільки результатами, а і самим процесом переговорів, які проводяться в нерівних умовах, під тиском РПЦ і її Українського екзархату. Російська православна церква ставить вимогу несправедливу: повернення тільки тих храмів, які іерейшли в лоно Української Греко-Католицької Церкви з добровільної згоди громади і священника. Крім того, в пресі іавилася фальшивка, яку ні архиєпископ

Володимир Стернюк, ні владика Софрон Дмитерко не підписували. У ній нас ображають, називаючи католиками східного обряду. Ми ж — Українська Греко-Католицька Церква — помісна частина Вселенської Апостольської Церкви”.

У фальшивці наведені слова “Повернути всі храми, насильно захоплені греко-католиками”. Греко-католицька сторона підписувала інший документ, але представники РПЦ подали для публікації свій варіант.

Результати роботи обговорювалися на нараді єпископів УГКЦ, які прийняли Заяву про те, що переговори чотирьохсторонньої комісії були перервані в момент, коли місцєблiститель Галицької Митрополії владика Володимир Стернюк покинув їх на знак протесту. Тому якінебудь документи, в тому числі і про передачу храмів, вважаються неправомірними. Причиною переривання переговорів автори Заяви вважають постійну відмову Московського Патріархату визнати незаконність Львівського собору 1946 р. До тих пір, поки РПЦ не готова буде визнати УГКЦ як Церкву, і до тих пір, поки чотирьохстороння комісія не буде готова приступити до суттєвих питань, єпископи заявили, що не бачать причини вести дальші переговори. Поки не вирішаться основні питання повної легалізації і реабілітації УГКЦ, дальший діалог вести не можна. Делегація УГКЦ одночасно заявила, що церковне майно, відібране державними радянськими властями, необхідно повернути у власність УГКЦ. Коли держава поверне відібрані храми і інші церковні будівлі, а особливо кафедральний собор св. Юра, можна буде говорити про найкращий спосіб вшанування потреб православних віруючих. Дальші переговори повинні вестися між представниками держави і ієрархією УГКЦ.

Наступні переговори, на думку єпископів УГКЦ, повинні трактувати 14 принципів, викладених Митрополитом Володимиром у Заяві. Владика Володимир вважав непорушними такі положення:

1. Повне офіційне визнання як юридичної особи Української Католицької Церкви з боку Радянського уряду, а з боку Московського Патріархату — її визнання як Церкви-Сестри. Не можна про УГКЦ говорити як про громади, спільноти чи групи віруючих східного обряду. УГКЦ є помісною Церквою свого права (екклезія партікуляріс суі юріс) у повному значенні цього слова і згідно з настановами Другого Ватиканського Собору, і за таку УГКЦ повинні уважати всі інші Церкви.

2. Слід визнати недійсність і неповноважність т.зв. Львівського Собору (8-10 березня 1946 р.) як зі сторони Російської Православної Церкви, так і з боку уряду, тому що цим собором Московська Патріархія і Радянський уряд уважали УГКЦ зліквідованою. Треба остаточно поставити кінець будь-якій двозначності, де уряд спихає вину на Московську Патріархію, а РПЦ на уряд. Це був спільний акт цих двох установ. Треба визнати його недійсність і неповноважність так, як це зроблено з іншими сталінськими злочинними актами.

3. Внаслідок цієї ануляції Українській Католицькій Церкві слід повернути св. Юра у Львові разом зі всіма його будовами. Повернення цього собору УГКЦ робиться на основі права на власність, згідно з радянським законодавством-про свободу сумління і релігійної організації. На тій самій основі слід повернути і Мукачівсько-Ужгородській єпархії кафедральний собор Воздвиження Чогного Хреста так, як це зроблено в Івано-Франківську.

4. З поверненням собору св. Юра (символ українського католицизму), до свого престолу повинен повернутися Верховний Архиєпископ Львівський і Галицький Митрополит Іван.

Владика Володимир звернувся до Папи з проханням вжити весь свій вплив на державні і церковні чини, щоб це повернення стало дійсністю в найближчому майбутньому. З поверненням Верховного Архиєпископа, Мирослава Івана Кардинала Любачівського до Львова повернеться суди правда і справедливість.

Поділ храмів та церковного майна між УГКЦ та РПЦ, яку в міжчасі перейменовано на Українську Православну Церкву (УПЦ), наприкінці 1989 р. ускладнився тим, що раніше можна було говорити про такий поділ між УГКЦ і РПЦ, але в серпні 1989 р. утворилася Українська Автокефальна Православна Церква, яку також не можна було усунути від участі в майбутньому поділі, тим більше, що вона знайшла більшу повагу у віруючих, ніж Російська Православна Церква, хоч у березні 1990 р. на Україні останню перейменовано в Українську Православну Церкву.

Діяльність ієрархів і духовенства Укра-

їнської Греко-Католицької Церкви на українських землях 25-27 червня 1990 р. розглядалася на надзвичайному Синоді ієрархів усієї Української Греко-Католицької Церкви в Римі, на якому вперше були присутні владика УГКЦ з України.

В центрі уваги Синоду ієрархів були питання повної легалізації УГКЦ на Україні; повернення собору св. Юра у Львові і всіх українських греко-католицьких церков; створення Греко-Католицького Патріархату в дусі настанов великих митрополитів А. Шептицького і Й. Сліпого за заповітом Христа, щоб було "одно стадо і один пастир", а Церква — "єдина свята соборна і апостольська".

Канонічну та церковну єдність єдиної Помісної УГКЦ на Батьківщині і в діаспорі, яка пережила роки переслідувань, благословив та утвердив Папа Іван Павло II.

Про діяльність Греко-Католицької Церкви на Україні доповідав місцезаступитель Галицького престолу Митрополит Володимир Стернюк. Він говорив: "Відгукнувшись на заклик Папи, ми прийшли, щоб сказати Вам, а через Вас усім людям на світі, що ми існуємо. Наша Греко-Католицька Церква дійсно існує і сьогодні дає свідоцтво перед Вами всіма. Ще тому півтора року говорячи про нас, казали, що нас немає на світі. Пізніше кажуть, що ми стоїмо на перешкоді до з'єднання Христової Церкви з тими всіма конфесіями, які існують на світі, а головню з Російською Православною Церквою. Ні, мої дорогі, ми не стоїмо на перешкоді нікому єднатися з Церквою Христовою, а йдемо тими дорогами, якими йшов Слуга Божий Андрей Шептицький і якими нас провадив його наслідник наш Патріарх Кардинал Сліпий. І якими проводить нас сьогодні його наслідник, Блаженніший Любачівський. Колись свідчили про нас недруги, що нас немає, та в скорому часі стали перечити самі собі. Бо чи може стати на перешкоді до єкуменізму та Церква, за словами котрих, вона неіснуюча? Ми тепер є, і ми були, і ми нікому не стояли на перешкоді".

Владика Володимир далі показав тяжкий шлях Греко-Католицької Церкви. Він розповів, що УГКЦ на рідних землях вийшла з довголітнього підпілля і робить перші кроки у напрямі свого відродження. Їй заповідана велика кривда не лише урядом, але й Московським Патріархатом. Ця несправедливість повинна бути засуджена і усунена. Греко-Католицька ієрархія на Україні намірена прийняти всі храми і майно, які від неї несправедливо забрано. Це вона думала обговорити під час розмов чотирьохсторонньої комісії 6-13 березня 1990 р. Владика сподівалася, що поки приступлять до розмови з православною стороною, за той час католицька сторона — представники Апостольської Столиці та Української Греко-Католицької Церкви на Батьківщині — узгодять між собою питання щодо способу ведення розмови. Але цього не сталося. Програми нарад не було, основні питання через це обминалися. Православна сторона ставила католиків у підпорядковане становище. Згадуючи про роботу цієї комісії, владика Володимир говорив: "Я на це якийсь час дивився, а відтак чув у собі

моральний обов'язок покинути ці наради й анулювати всякі проблемні домовленості, бо інакше високий авторитет Святійшого Отця і УКЦ на рідних землях в очах вірних впав би."

Митрополит Володимир інформував владик УГКЦ про її кількісний склад на Україні. Церква у цей час була представлена одним архиєпископом, шістьма єпископами, 456-ма священиками, з яких 258 перейшли з РПЦ. За неповними даними, вірні УГКЦ становили 1,5-1,8 мільйона чоловік. Духовенство обслуговувало 1062 парафії та релігійні громади, які подали свої документи про належність до Греко-Католицької Церкви. Було зареєстровано понад 100 церков, хоч фактично діяло 803 храми. Почало відроджуватись і чернече життя УГКЦ. Серед ченців — 33 студити, 56 редемптористів, 62 василіяни.

Доповідач порушив і питання про патріархат. "Вірні УГКЦ, — сказав він, — очікують від Святого Престолу піднесення її до патріаршої гідності, бо Патріархат — не ознака самостійної церкви — церкви Вселенської — сестри Вселенської Латинської церкви. Патріархат УГКЦ проголошений народом, блаженнішим Патріархом Йосифом. Якщо він нарешті одержить визнання Апостольської Столиці, то тоді УГКЦ буде жити повнотою свого церковного життя".

Пропозицію Митрополита про патріархат в УГКЦ підтримали одногосно всі владика України і діаспори, які стверджували, що патріархат не тільки має бути в Греко-Католицької Церкви, але патріархат існує, і Апостольська Столиця повинна визнати його і визнати якнайскоріше. Щодо патріархату Греко-Католицької Церкви висловився і присутній на Синоді Папа Іван Павло II. Він заявив, що УГКЦ повинна була його мати ще 200 років тому, коли Галичина підпала під австрійське панування. Та й тепер існує велика потреба в патріархаті, і тепер час догідний, бо не стало основної перешкоди — відсутності території. Отже, це — лише справа часу. В минулому було багато перешкод, але тепер вони усунені, і справа буде налагоджена в найближчий час.

Митрополит Володимир у своїх виступах "Надавання правової структури нашій Церкві" та "Програмове слово" звернув також увагу на агрегацію владик, висвячених на Україні, встановлення кордонів єпархій та створення нових, зокрема, Тернопільської, оформлення частини Перемишльської єпархії, яка входить у межі УРСР, створення єпархії Київської, згідно з юрисдикцією, що її одержав ще Митрополит Андрей Шептицький. Не забув Митрополит й українців, розкиданих по всіх просторах СРСР, які поки що залишаються без всякої духовної опіки. Для них доцільно створити екзархати, вікаріати чи візитатури.

Конструктивні дискусії розгорталися навколо прочитаних доповідей на теми: "Українська Католицька Церква вчора й сьогодні", "Канонічне становище єпископату УКЦ в Україні і діаспорі", "УКЦ та православні Церкви", "Виховання духовенства", "Моральні й подружні проблеми в СРСР", "Опрацювання Статуту УКЦ", "Від-

новлення Київської митрополії та встановлення нових єпархій". Обговорювалися також звіти Львівської та Івано-Франківської єпархій.

Повернувшись з Риму на Україну ієрархи УГКЦ продовжили свої зусилля спрямовані на встановлення тісних контактів з представниками інших конфесій розподіл церковних приміщень, організації підготовки кадрів духовенства.

З вересня 1990 р. владика християнських церков на Львівщині: УГКЦ — митрополит Києво-Галицький Володимир УАПЦ — митрополит Львівський і Галицький Іоанн, УПЦ — єпископ Львівський Дрогобицький Андрей у своєму спільному зверненні до духовенства і віруючих християн Львівської області ствердили, що прийняте 4 травня 1990 р. Львівською обласною Радою народних депутатів рішення про "Релігійні конфесії на Львівщині" відповідає духові часу та потребу послідовної реалізації. На жаль, подекуди виникають конфлікти, які приводять до сумних наслідків. Владика закликали дотримуватися Божих законів та рішення демократичної влади при розв'язанні питань, що виникають на міжконфесійному ґрунті. У випадку виникнення непорозумінь рекомендувалось звертатися до міжконфесійної комісії, яка створена у Львові, а місцевим органам влади, народним депутатам усіх рангів церковних питань не вирішувати без їх попереднього розгляду міжцерковною комісією.

1990 р. був багатим на події, пов'язані з національним відродження українського народу, відтворенням Української Греко-Католицької Церкви. Незважаючи на зайнятість церковними справами, владика Володимир встигав бувати на багатьох заходах, виступати з пастирським словом відгукнутись на важливі події дня. Він очолював проведення молебня, в якому взяли участь чотири владика, десятки священиків на честь 125-ї річниці з дня народження Митрополита Андрея Шептицького. Святокова подія відбулася 29 липня на батьківщині ювіляра в селі Прилбичі Яворівського району на Львівщині. Це були дні приїзду Митрополита Володимира з Риму, і він передав присутнім благословення Папи Римського для українського народу.

На відкритті виставок, присвячених церковному і громадсько-політичному життю Митрополита Андрея, у Львівському республіканському архіві та музеї історії релігії владика Володимир акцентував увагу на тому, що ювіляр мріяв з'єднати весь український народ і в церковному, відношенні. До цієї мети проповідниці закликав і сьогоднішні покоління. 1 грудня відбулося відкриття виставки в Національному музеї у Львові, присвячене ювілею А.Шептицького та 85-річчю заснування цього музею. Попросивши слово для виступу, владика Володимир говорив "Дехто уникає числа "13", вбачаючи в ньому невдачу, нещастя. Але я переконався в іншому. Сьогодні, 13 грудня, я почую себе щасливим тим, що можу посидіти тут, аби відзначити ім'я мого попередника слуги Божого Андрея Шептицького, який 85 років тому виступав у цьому залі, на (Продовження у наступному номері)

Відбулася інтронізація правлячого архиєрея Едмонтонської єпархії

24 березня 2007 року, у храмі Святого Василя в Едмонтоні відбулася інтронізація введення на престол) нового правлячого архиєрея Едмонтонської єпархії УГКЦ Преосвященного Владика Давида (Мотюка). Блаженніший Любомир, Верховний архиєпископ Києво-Галицький, як сам зазначив у своєму вітальному листі, радо був би з усіма учасниками торжества, але з причин, які від нього не залежать, не зміг цього зробити. Представником Глави УГКЦ, який здійснював акт введення на престол, був Високопреосвященний Владика Лаврентій (Гуцуляк), Митрополит Вінніпезький і єпископ Канади.

Із часу призначення 9 січня 2006 року попереднього єпарха Едмонтонського Владика Лаврентія (Гуцуляка) Митрополитом Вінніпезьким існувала пекуча потреба призначити до розлогої Едмонтонської єпархії нового правлячого єпископа, — читаємо у повідомленні прес-секретаріату Едмонтонської єпархії, яке для Департаменту інформації УГКЦ надіслав о. Михайло Ковальчик, канцлер єпархії. Тому 25 січня 2007 року Римська апостольська Столиця повідомила про те, що Святіший Отець Венедикт XVI, Папа Римський, поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення Владика Давида Правлячим єпископом Едмонтонської єпархії для греко-католиків (Канада). До цього часу Владика Давид 5 років виконував обов'язки єпископа-помічника Вінніпезької архиєпархії.

«Сьогодні Едмонтонська єпархія переживає особливе торжество. Дуже часто буває, що велич торжества полягає в його одноразовості, винятковості. Сьогоднішнє ж торжество є особливим, тому що воно повторне», — написав у своєму листі Блаженніший Любомир. Відтак Предстоятель УГКЦ продовжив: «Сьогодні переживаємо четверте з ряду введення на престол владика Едмонтонської єпархії. І власне краса й радість цього дня полягає в тому, що засяєне століттям тому живе, триває, бо вступ на престол нового владика — це свідчення живучості Церкви, яка одержує нового провідника, щоб далі простувати шляхом поглиблення своєї духовності та юзвитку церковного життя».

Учасниками урочистої Божественної літургії були 20 архиєреїв Української Греко-Католицької і Римо-Католицької Церков. У ній також взяв участь Високопреосвященний Архиєпископ Луїджі Зентура, довголітній Апостольський фунцій в Канаді, який після прочитання Папської булли виголосив промову. Текст її українською мовою прочитав о. Михайло Ковальчик, канцлер єпархії, а

англійською митрофорний протоієрей Василь Гупало, що вже тричі через вакантність єпископського престолу виконував обов'язки єпархіального адміністратора. Після завершення Літургії всі священники єпархії привітали нового владика.

Відтак у Культурному центрі св. Василя відбулася святкова трапеза. На початку Владика Давида вітала молодь двомовних українсько-англійських шкіл та представники прицерковних організацій провінції. Після цього першим від імені провінції Альберта промовив Прем'єр Ед Стельмах. Це перший візит Прем'єра до української громади з часу його вибору на посаду. Пані Ольга Глусь, голова Централі українців-католиків Альберти, виступила від імені всіх організацій. Отець Василь Гупало як адміністратор єпархії вітав нового єпарха від усього духовенства. Останнє слово вдячності за всі ласки та, зокрема, ласку служіння Церкві висловив Владика Давид.

Біографія Владика Давида

Владика Давид (Мотюк) народився 13 січня 1962 року у м. Вер'євіль (Альберта, Канада) в родині Івана та Ольги Мотюків. У 1980 році, після закінчення школи, був прийнятий на навчання за програмою бакалавра в Університет Альберта в Едмонтоні, а в 1982 році переведений на навчання за комп'ютерною програмою, де здобував спеціальність у сфері бізнесу. З 1984 до 1987 року навчався в Університеті св. Павла в Оттаві, де захистив бакалаврат з богослов'я, а в наступному році у цьому ж закладі освіти захистив бакалаврат з Канонічного права.

21 серпня 1988 року був рукопокладений на ієрея Владикою Димитрієм Грещуком.

У 1989 році захистив ліцензіат з Канонічного права в Університеті Святого Павла в Римі та здобув ступінь магістра Канонічного права в Університеті Святого Павла в Оттаві.

З 1989 по 1993 роки був адміністратором парафії Святого Духа в Дарлінгу,

Святого Петра і Павла в Дрейтон Велі та Святого Духа в Едісоні. В цей час обіймав посади канцлера і судового вікарія Едмонтонської єпархії, а також був членом Колегії радників (до 1996). Впродовж 1993-1996 років — помічник судового вікарія, економ Едмонтонської єпархії. З 1994 до 1996 року — сотрудник Катедрального храму Святого Йосафата в Едмонтоні.

У 1996 році захистив докторат з Канонічного права у Папському східному інституті в Римі та викладав богослов'я і Канонічне право в Університеті Святого Павла і в Інституті Митрополита Андрея Шептицького в Оттаві. В цьому ж році став ректором Семінарії Святого Духа в Оттаві.

З 1997 до 2002 року — радник Єпископської комісії з Канонічного права і міжобрядових справ Конференції Католицьких Єпископів Канади. Протягом 1998 року працював суддею Канадського апеляційного трибуналу, у 2002 році — канонічним радником.

У 2002 році був призначений парохом церкви Святої Софії у Шервуд Парку.

11 червня 2002 року у храмі Святого Василя Великого оо. Василян в Едмонтоні іменованій Єпископом Української Греко-Католицької Церкви з титулом місцевого єпископського престолу Матари в Нумібії і призначений Єпископом-помічником Архиєпископа Вінніпезького для українців (головний святитель — Блаженніший Любомир, співсвятитель — Митрополит Михаїл Бздель та Владика Лаврентій Гуцуляк).

Департамент інформації УГКЦ

Розклад занять у Недільній школі:

Субота

Години

навчання
9.30 —
11.00 —
12.30 —

Кабінет 5
7 клас
7 клас
6 клас

Кабінет 6
3 клас
2 клас
1 клас

Читальний

зал
5 клас
4 клас
9 клас

Субота

Години

навчання
14.30 —
16.00 —
11.00 —

Кабінет 5
8 клас
8 клас

11.00 — вівтарна дружина (ризниця)

Неділя 10.30 — дошкільна група (кабінет 6)

Катехит Ірина Олійник — 6, 7, 8 класи, Наталія Кулиняк — дошкільна група,

Катехит бр. Андрій Батіг — 1, 2, 3 класи, о. Ростислав Мелех — 4, 5 класи, о. Тарас Гарасимчук — 9 клас, вівтарна дружина.

ОПОВІДІ

наміряються вступити у стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 15 квітня 2007 р.				
Олег Савчак	17.02.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 103/2, кв. 64
Наталія Ярема	27.04.1986 р. с. Лопушно	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 9, кв. 7
Вінчання – 21 квітня 2007 р.				
Петро Герій	12.07.1978 р. м. Стебник	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 2, кв. 105
Наталія Тріщ	12.11.1983 р. с. Заболотівці	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 94, кв. 217
Вінчання – 22 квітня 2007 р.				
Віктор Палій	17.09.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Котляревського, 84
Ірина Войтович	14.04.1985 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Сахарова, 14
Вінчання – 28 квітня 2007 р.				
Олег Яворський	01.06.1978 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Шевченка, 19, кв. 1
Ольга Гричанюк	06.10.1976 р. м. Стебник	греко-католицьке	вільний	м. Стебник
Михайло Семенець	12.11.1982 р. м. Стебник	греко-католицьке	вільний	м. Стебник
Ірина Бульбах	31.10.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Руданського, 20
Ростислав Троян	20.10.1980 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Вагилевича, 4
Наталія Попович	13.07.1986 р. м. Томськ	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 42/2, кв. 34
Вінчання – 29 квітня 2007 р.				
Ростислав Калат	14.11.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 108, кв. 32
Ірина Задирей	05.11.1985 р. м. Стрий	греко-католицьке	вільний	вул. Тарнавського, 6, кв. 6
Роман Заторський	16.10.1978 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Бортнянського, 2
Ірина Ебергард	01.12.1979 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 100, кв. 65
Петро Кащак	17.07.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 80/1, кв. 25
Мар'яна Хорко	29.04.1986 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 89/1, кв. 36
Вінчання – 5 травня 2007 р.				
Тарас Калічак	15.05.1984 р. с. Дашава	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 95/1, кв. 6
Ольга Пагута	31.05.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Франка, 310

Якщо комусь відомі будь-які канонічні перешкоди щодо укладення даних подружж, просимо повідомити парафіяльний уряд.

Глава УГКЦ про об'єднання Церков в Україні

У ці дні у світських, а особливо у релігійних ЗМІ активно обговорюється тема можливого об'єднання Православних Церков України. З відповідною ініціативою щодо початку такого процесу виступив Президент України Віктор Ющенко. Сьогодні ми маємо нагоду представити вам погляд на цю ситуацію Блаженнішого Любомира, Верховного Архієпископа Києво-Галицького.

Перебуваючи з 16 по 26 лютого з душпастирським візитом у штаті Флорида (США), в одному з інтерв'ю Глава УГКЦ зазначив, що він поділяє зацікавлення держави у тому, щоб всі три Православні Церкви об'єдналися. «Я також за те, щоб все повернулось до одного», — зокрема сказав Предстоятель УГКЦ. А відтак продовжив: «Правда, є одна проблема: чи держава є тим чинником, який повинен тим займатися? Мені здається, радше вона повинна створювати ті обставини, за яких кожна православна душа має почи-

вати себе свobodною зробити вибір, і Церква має бути отим чинником, що знаходить у собі внутрішню силу для об'єднання. Я бачу, що це змагання з боку

держави дещо перенаголошене. Проте : перекоаний у тому, що Українська Православна Церква повинна бути автономною ».

Відтак співрозмовники у цьому кон- тексті торкнулися питання визнання патріархату УГКЦ і значення цього акту : справі об'єднання Церков України. Щоді цього Блаженніший Любомир висловив думку, що це мало би без сумніву великий вплив, бо Рим є канонічною Церквою патріархат УГКЦ був би канонічним на повних церковних правах, що поставив би УГКЦ на зовсім інший рівень у світі. «Чи означає це, що всі бігли би до Греко-Католицької Церкви? Я не думаю. Бути католиком треба з інших, глибоких причин. Але те, що визнання патріархату вивело би цілу Церкву на іншу площину і в Україні це без сумніву», — сказав щодо цього Глава УГКЦ.

Розклад Богослужінь з 02.04 по 15.04.2007 р.Б.

СТРАСНИЙ ТИЖДЕНЬ 2-7 КВІТНЯ.

СТРОГИЙ ПІСТ.

Понеділок,

7.00 – Ранішні молитви.

7.30 – Божественна Літургія напередосвячених дарів.

18.00 – Пасії.

Вівторок:

7.00 – Ранішні молитви.

7.30 – Божественна Літургія за упокій.

18.00 – Божественна Літургія напередосвячених дарів.

Середа:

7.00 – Ранішні молитви.

7.30 – Божественна Літургія напередосвячених дарів.

18.00 – Хресна дорога для молоді.

Четвер:

7.00 – Ранішні молитви.

8.00 – Вечірня з Божественною Літургією
св. Василя Великого. Чин миття ніг.

18.00 – Утреня (Страсті Христові).

П'ятниця:

8.00 – Царські часи.

9.45 – Вечірня з викладенням плащаниці.

15.00 – Концерт страсних пісень.

16.00 – Хресна дорога для дітей.

Складання перед плащаницею родинних
великопосних скарбонok.

17.30 – Акафіст до страстей Христових.

18.30 – Мале Повечер'я. Полуношниця.

20.00 – Єрусалимська Утреня.

Субота. Благовіщення Пресвятої Богородиці:

7.00, 8.30 – Божественна Літургія св. Василя Великого.

10.30 – Вечірня з Божественною Літургією
св. Василя Великого.

14.00 – Мале Повечер'я.

14.30 – Акафіст до Пресвятої Богородиці.

15.00 – Свячення пасок.

СВІТЛИЙ ТИЖДЕНЬ 8-14 КВІТНЯ.

Неділя, 8 квітня. Воскресіння Христове. Пасха:

22.30 (субота) – Надгробне.

00.00 – Воскресна Утреня. Архиерейська

Божественна Літургія. Свячення пасок. Мирування.

7.00, 9.00, – Божественна Літургія.

Свячення пасок. Мирування.

15.00 – Воскресна Вечірня.

Хресний хід навколо храму. Гаївки.

Понеділок, 9 квітня. Вівторок, 10 квітня:

6.00 – Утреня.

7.00, 8.30, 10.30 – Божественна Літургія.

17.00 – Вечірня.

Середа, 11 квітня, четвер,

12 квітня та п'ятниця, 13 квітня.

7.00 – Утреня.

7.30 – Божественна Літургія за упокій.

18.00 – Божественна Літургія за здоров'я.

19.00 – Вечірня.

Субота, 14 квітня:

7.00 – Утреня.

7.30 – Божественна Літургія за упокій.

9.00 – Божественна Літургія за здоров'я.

18.00 – Велика Вечірня з Литією.

Томина неділя, 15 квітня:

6.00 – Утреня.

7.00, 8.30, 10.30, 12.00 – Божественна Літургія.

Мирування. Роздача Артоса.

14.00 – Загальний Воскресний парастас

на цвинтарі по вул. 22-го Січня.

18.00 – Вечірня.

Кожної суботи.

18.00 – Науки для хресних батьків.

Слухайте релігійну радіопередачу

“Християнська хвиля”

на дрогобицькому радіо “Франкова криниця”
щосуботи о 15.40 год.

“Християнська хвиля” — це спільний проект парафії
Пресвятої Трійці м. Дрогобича та Комісії у справах
молоді Самбірсько-Дрогобицької Єпархії УГКЦ.

Отримали Святі Тайни

Хрещення та Миропомазання:

Світлана-Вероніка Савонік, Софія Марків,
Марія Даців, Владислав Мошора, Софія Вольчак,
Володимир Назаренко.

Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Відійшли у вічність:

Євген Лемех, 57 р.;

Олександра Спильчак, 57 р.;

Марія Потапова, 77 р.; Сара Дубініна, 67 р.

Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо
співчуття рідним та близьким покійних.

ОГОЛОШЕННЯ

У суботу, 7 квітня, під час свячення пасок членкині Марійської Дружини та Союзу Українок збиратимуть свячене для військово-службовців та осіб, позбавлених волі. Заохочуємо всіх приєднатися до цієї благодійної акції.

У неділю, 8 квітня, у світлий празник Воскресіння Христового по закінченню Вечірні та хресного ходу молодь парафії водитиме гаївки. Запрошуємо всіх до участі у традиційних великодніх забавах.

Повідомляємо, що у Страсний і Світлий тижні не проводитимуться заняття у Недільній катехитичній школі. Також у Світлий вівторок не буде біблійних читань.

Управління парафії

Наші жертводавці:

пп. Олеся та Іван – 20 грн.; п. Зеновія – 10 грн.;
п. Ігор – 10 грн.; п. Маркович – 50 грн.; п. Олена – 20 грн.;
пп. Орест та Ігор – 15 грн.; родина З. Хом'як – 50 грн.;
безім. – 7 грн.; п. Василь – 50 грн.; п. А. Мазурик – 15 грн.;
п. Марта з родиною – 20 грн.; п. Ігор Коханий – 20 грн.;
п. Ольга – 50 грн.; п. Петро – 5 грн.; п. Тетяна Сов'як – 100 грн.

Пожертви на Київський Собор:

Марійська Дружина – 100 грн.; п. Тетяна Тарапацька – 10 грн.

*Нехай милостивий Господь сторицею винагородить
Вас за складені Вами пожертви.*

СОБОР
Дрогобицький

Видавець:

Парох Катедральної парафії
митр. прот. Тарас ГАРАСИМЧУК

Адреса парафії:

вул. Трускавецька, 2

м. Дрогобич 82100

тел. +38 (03244) 2-73-79

Веб сторінка: www.katedra.org.ua

Коректор:

Світлана ФАРИНОВИЧ

Комп'ютерна верстка:

Ростислав КУРТЯК

Редколегія залишає за собою право
скорочувати дописи.

Матеріали, надіслані на нашу адресу,
не зберігаються і не повертаються.

Друк ПП “Коло”